

ELNÖKI MEGNYITÓ

A tavalyi közgyűlésünk óta jelentős változások történtek az erdészet területén. Az országgyűlés jóváhagyta a népgazdaság V. ötéves tervét, ezzel az erdőgazdaság és az elsődleges faipar megkapta feladatait, lehetőségeit a következő tervidőszakra. Ágazatunk ötéves tervéről Sali Emil elvtárs, a MÉM Erdészeti és Faipari Főosztályának vezetője külön előadásban fog szólni. Ezért bevezetőben csak annyit említsünk meg, hogy a népgazdaságban jelentkező gondok ellenére ágazatunk jó szabályzókat kapott, amelyek lehetővé teszik a határozott fejlődést — ha mindenki megtesz minden tőle telhetőt a területünkön a fejlesztési célok megvalósítására. Változás következett be a MÉM-ben az erdészet szervezetében és vezetésében. Az 1972 óta lezajló folyamat — az erdészet irányító részlegek összevonása egy egységes főosztályba — tovább fejlődött. Megalakult a MÉM Erdészeti és Faipari Főosztálya, amely magában foglalja az erdészet és elsődleges faipar termelésének, műszaki fejlesztésének irányítását, a tervezésben, a szabályzó rendszer alakításában való együttműködést, a beruházások kezelését és az egész erdőrendezést. A Főosztály vezetője *dr. Sali Emil* elvtárs, akinek képessége, felkészültsége, szakmánk iránti szeretete biztosíték arra, hogy a Főosztály meg fogja oldani az előtte álló nehéz feladatokat.

A Minisztérium vezetése részéről az erdészet felett a felügyeletet *dr. Soós Gábor* államtitkár elvtárs vette át, akit szeretettel köszöntünk ilyen minőségében első ízben körünkben. *Soós* elvtárs jól ismeri hosszú minisztériumi gyakorlatából (sőt már egyetemi tanulmányaiból) az erdészet helyzetét, feladatait, gondjait. Jogosan bízunk abban, hogy irányításával az erdészet és elsődleges faipar töretlenül fog tovább haladni a felszabadulás óta követett erőteljes fejlődés útján.

Mivel az Egyesület céljaival, feladataival, gondjaival a főtitkári beszámoló foglalkozik, az erdészet előtt álló legfontosabb feladatokat pedig Sali elvtárs előadása foglalja össze, számomra egy lényeges feladat maradt: az ideai közgyűlésünk jelszaváról szólni, amely így hangzik:

„Egységgel az V. ötéves terv végrehajtásáért”

Talán sohasem volt olyan szükség az erdészetben egységre, mint napjainkban. Akik kívülről nézik az erdészetet, gyakran emlegetik olyan ágazatnak, amelyben a szakemberek, az erdészek szeretik a szakmát, összetartanak, támogatják egymást a célok megvalósításában. Bizonyos fokig ez így is van és meghatározott időszakokban általános is volt. Napjainkban azonban (belülről nézve) ez az egység bizony sok kívánnivalót hagy maga után.

A felszabadulás után a földbirtokreform következtében az erdők zöme állami tulajdonba került és az állami erdőket egységes szervezetben kezelték. Az idők folyamán az állami erdők jelentős része kivált az egységes államerdészeti szervezetről és speciális rendeltetésüknek megfelelően a MÉM-en belül különült el, vagy más főhatóság irányítása alá került. Bár az üzemterv szerinti gazdálkodás, a szabályozórendszer alapelvei közösek — mégis a sokszektorúvá vált államerdészetben a speciális feladatok mellett a közös, egységes szempontok érvényesítése nagyfokú megértést és jószándékot igényel az egyes szektorok részéről.

Sajátos, nagy szektorrá nőtt a termelőszövetkezeti erdészet. Jelentősége fokozódik, hiszen a cellulóz-nyárasok jelentős része a termelőszövetkezetek tulaj-

donában és kezelésében van. A termelőszövetkezetek munkájában az erdészet nyilvánvalóan nem a legfontosabb feladat. Ennek ellenére növekvő érdeklődést tapasztalhatunk az erdőgazdálkodás iránt a termelőszövetkezetek vezetői részéről. A különböző szektorokban tevékenykedő erdészek dicséretre méltóan törekednek arra, hogy széthúzás helyett a népgazdaság egységes szempontjai szerint végezzék munkájukat és társadalmi területen zömükben lelkes, aktív tagjai az Erdészeti Egyesületnek.

Az erdészet szakmai fejlődésének azonban alapvetően a MÉM felügyelete alá tartozó állami erdő- és fafeldolgozó gazdaságok, faipari vállalatok a meghatározói.

A régi tervutasításos, erős központosított irányítási rendszerben a közös célok megvalósításához az egységes szemlélet és magatartás biztosított volt.

A gazdaságirányítási rendszer változása, a gazdaságok lényegesen nagyobb önállósága, a közvetlen központi irányítás átváltása közvetett irányítássá felszínre hozta, hogy a hagyományos egyetértés inkább az erős központi irányítás következménye volt, mint abból a belső meggyőződésből adódó elhatározás, magatartás, amely a részérdeket alárendeli az ágazat érdekeinek, azzal számolva, hogy ha az ágazat dolga újra jól megy, akkor a részérdekek, a vállalati elgondolások is hamarabb valóra válnak.

Ez a gond napjainkban is fennáll. Az a veszély fenyeget, hogy vállalati érdekek, személyi törekvések háttérbe szoríthatják az ágazat érdekeit és ez vissza fog hatni végső soron a részérdekekre, egyéni aspirációkra is. A következő időszak fogja eldönteni: képesek-e az erdészet különböző beosztásában levő vezetői megérteni, hogy most végzetes az erdészetnek, ha mindenki a maga útját járja, saját kapcsolatait építi ki és nem arra törekszik, hogy közös ügyeinket megbeszélve egységesen cselekedjünk az ötéves terv végrehajtása, a szabályzók adta lehetőségek maximális kihasználása, az erdészet és elsődleges faipar gyorsütemű fejlesztése, szakmánk felemelkedése érdekében. Ennek az egységes szemléletnek és cselekvésnek a kialakításához, megerősítéséhez kíván az Országos Erdészeti Egyesület hozzájárulni egész tevékenységével. Konkrétan mai közgyűlésünkkel is, többek között azzal, hogy ezt a rendezvényünket a Magyar Néphadsereg Veszprémi Erdőgazdasága rendezi a Balatonfelvidéki EFAG és a Veszprémi Erdőrendezőség közreműködésével és azzal, hogy jelszavunkká tettük az egységet. Biztosak vagyunk abban, hogy az erdészetben dolgozó ezer és ezer munkás, technikus, mérnök — dolgozzon bármilyen beosztásban, tartozzon bármelyik szektorhoz — fenntartás nélkül áll a népgazdaság érdeke, az ágazat fejlesztése, az egységes szemlélet és együttes cselekvés mellé. Ágazatunk közvéleménye elítél minden olyan törekvést, vagy cselekedetet, amely egyéni vagy csoportérdekeket helyez előtérbe, és azt kívánja, hogy mindenki érezze tetteinek súlyát most, amikor minden erőt össze kell fogni az előttünk álló igen nehéz feladatok megoldása érdekében.

A papíripari integráció eddigi kétségtelenül legjelentősebb eredménye az Usztyilimben, 500 000 t/év kapacitással, közös erővel létesülő gyáróriás. Az építkezések előrehaladott stádiumban vannak. A magyar beruházási hozzájárulás egyik jelentős hányadát képező alumínium szerkezeti elemeket a Fém munkás Vállalat szállította. Az első cellulózszállítmányt 1979-ben kapjuk a Szovjetúnióból, majd 1990-ig folyamatosan évente mintegy 30 000 tonnát.

(PAPÍRIPAR, 1976. 1. sz.)